

РОЗДІЛ 1,

У ЯКОМУ БОБРІВ СТАЄ БІЛЬШЕ

В одній країні на березі однієї не надто глибокої річки, чи то навіть заплави, а точніше — під великою старою вербою жило собі сімейство бобрів. Усього їх було восьмеро, а саме: баба-бобриха, дід-бобер, їхні троє неповнолітніх дітей, а також молода подружня пара бобрів із малим бобреням.

Ось про цю ще поки молоду сім'ю Бобренків і буде наша повістинка.

Маму-бобриху звать Барбара Борисівна, тата-бобра — Борис Борисович (за бобрячою традицією, син-бобер отримував таке саме ім'я, що й батько), а малу дівку-бобреня називають просто — Мартуся.

Отож було їх спочатку троє: мама, тато й мала Мартуся. Жили вони в малій нірці за книжковою шафою всередині старої родинної нори. Аж поки одного ранку Барбара Борисівна не вирішила повідомити щось украй важливе:

— Борисе-е-е! Борисе-е-е-е-е-е-е-е!!!

У цю мить прокинулася й сердито закумкала жаба, а в нору просунулася татова вусата морда.

— Що сталося? Я саме лагодив оте місце на греблі, що вчора прорвало.

— Борисе! У нас буде бобреня! — прошепотіла Барбара Борисівна на вухо Борису Борисовичу й ухопилася лапами за живіт.

— Стривай, у мене, здається, вода у вусі забобралася, — при цьому тато-бобер легенько, щоб не розбудити доньку, постукав лапою по лівому вуху. А потім іще нахилив голову в лівий бік і постукав по правому. — Мені почулося, що ти сказала, що в нас буде...

— ...бобреня! — закінчила за тата мама-бобріха й упала на стілець, зачепивши хвостом Мартусину рибку-пищалку. Мартуся розплющила оченята, глянула на маму з татом, усміхнулася і знову заснула.

— Що ж, — сказав після невеличкої паузи тато-бобер, — значить, треба шукати нове житло.

